

КУЛЬТУРА НАУКОВОГО МОВЛЕННЯ ДОСЛІДНИКА

Комунікація - це невід'ємна складова наукової діяльності, адже як інакше наукова спільнота зможе ознайомитися з результатами досліджень один одного.

До основних видів наукового письмового спілкування можна віднести монографії, дисертації, книги, статті, тези доповідей конференції. Усне наукове спілкування здійснюється шляхом публічних виступів на захисті дисертацій, конференціях, симпозіумах та ін. Публікація статті в авторитетному міжнародному науковому журналі чи участь з доповіддю на міжнародній конференції дають можливість науковцю в разі підвищити свій авторитет.

Ключем, який дозволить відчинити двері в світову науку, є знання культури наукового усного і письмового мовлення на мові міжнародного спілкування, якою є англійська. Саме ця мова вже давно набула статусу мови міжнародного ділового й наукового спілкування.

Сучасний дослідник повинен володіти таким рівнем культури наукового мовлення, який дозволить йому грамотно написати та структурувати власну наукову статтю, монографію чи дисертацію згідно з міжнародними вимогами, укласти список цитованих джерел для своєї праці, правильно оформити матеріали доповіді для виступу на міжнародній конференції чи симпозіумі, достойно представити усну доповідь.

Підсумовуючи зазначене вище, можемо констатувати, що володіння культурою наукового мовлення є однією з ключових компетентностей сучасного дослідника. Лише за умови її сформованості дослідник матиме можливість ефективно представити науковій спільноті результати своїх досліджень для обговорення, щоб мати можливість наполегливо працювати та покращуючи свій професійний досвід, розкриваючи свій науковий потенціал.